

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 14. listopada 2020. [\[Multimedia\]](#)

Molitva psalama

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Čitajući Bibliju neprestano nailazimo na molitve raznih vrsta. Ali nalazimo i knjigu sastavljenu samo od molitava, knjigu koja je postala domovinom, učionicom i domom nebrojenim moliteljima. To je *Knjiga psalama*. Ima 150 psalama kojima se možemo služiti u molitvi.

Dio je mudrosnih knjiga, jer prenosi „umijeće moljenja“ kroz iskustvo dijaloga s Bogom. U psalmima nalazimo sve ljudske osjećaje: radosti, žalosti, sumnje, nade, gorčine kojima je protkan naš život. U *Katekizmu* se kaže da svaki psalam resi „takva umjerenost da ga zaista mogu moliti ljudi svih prilika i svih vremena“ (KKC, 2588). Čitajući uvijek iznova psalme učimo jezik molitve. Bog Otac ih je, naime, svojim Duhom nadahnuo u srcu kralja Davida i drugih molitelja da nauči svakog muškarca i ženu kako mu uzdići hvalu, kako mu zahvaljivati i moliti mu se, kako ga zazivati u radosti i boli, kako pripovijedati čudesa njegovih djela i njegova Zakona. Ukratko, psalmi su Božja riječ koju mi ljudi koristimo da bismo razgovarali s njim.

U ovoj knjizi ne susrećemo „eterične“ ljude, apstraktne osobe, ljude koji brkaju molitvu s estetskim ili otuđujućim iskustvom. Psalmi nisu tekstovi nastali za radnim stolom; to su, često dramatični, zazivi koji izviru iz proživljenog. Da bismo ih molili dovoljno je biti to što jesmo. Ne smijemo zaboraviti kako – da bismo dobro molili – moramo moliti takvi kakvi jesmo, a ne uljepšani. Ne trebamo uljepšavati svoju dušu da bismo molili. „Gospodine, ma takav sam“ i doći pred Gospodina takvi kakvi jesmo, s onim lijepim stvarima kao i s onim ružnim što nitko ne pozna, ali mi, u svojoj duši, znamo. U psalmima čujemo glasove molitelja od krvi i mesa, čiji je život, kao i život svijetu, pun problema, napora, neizvjesnosti. Psalmist ne osporava radikalno tu patnju: zna da je ona sastavni dio života. Međutim, u psalmima se ta patnja pretvara u *pitanje*. Od patnje do pitanja.

A među mnogim pitanjima postoji jedno koje ostaje visjeti u zraku, poput neprestanog krika koji se provlači kroz cijelu knjigu od korica do korica. Pitanje je to koje ponavljamo mnogo puta: „*Dokle*

Gospodine? Ta dokle?“. Svaka bol traži oslobođenje, svaka suza utjehu, svaka rana čeka ozdravljenje, svaka kleveta oslobađajuću presudu. „Dokle, Gospodine, moram ovo trpjeti? Slušaj me, Gospodine!“: koliko smo puta molili tako, riječima: „Dokle?“, dosta je Gospodine!

Stalnim postavljanjem takvih pitanja, psalmi nas uče da se ne navikavamo na bol i podsjećaju nas na to da život nije spašen ako nije ozdravljen. Čovjekov život prođe u jednom dahu, sve kroz što prolazi je prolazno, ali molitelj zna da je dragocjen u Božjim očima zbog čega ima smisla *vapiti*. I to je važno. Kad molimo, činimo to jer znamo da smo dragocjeni u Božjim očima. Milost Duha Svetoga je ta koja, iznutra, pobuđuje tu svijest: da smo dragocjeni u Božjim očima. I to nas potiče da molimo.

Molitva psalama svjedočanstvo je toga vapaja: to je višestruki vapaj, jer u životu bol poprima bezbroj oblika i poznajemo je pod nazivima bolest, mržnja, rat, progon, nepovjerenje... Sve do krajnje „sablazni“, sablazni smrti. Smrt se u Psaltiru pojavljuje kao najnerazumniji čovjekov neprijatelj: koji zločin zaslužuje tako okrutnu kaznu, koja uključuje zatiranje i kraj? Onaj koji moli psalme moli Boga da intervenira tamo gdje su svi ljudski naponi uzaludni. Eto zašto je molitva već sama po sebi put spasenja i početak spasenja.

Na ovom svijetu svi trpe, bilo da vjeruju u Boga ili ga odbacuju. Ali u Psaltiru bol postaje *odnos*, veza: vapaj u pomoć koji čeka neće li doprijeti do uha koje sluša. Ne može ostati besmislen, bez svrhe. Čak i boli koje trpimo ne mogu biti samo specifični slučajevi nekog općenitog zakona: to su uvijek „moje“ suze. Razmišljajte o ovome: suze nisu univerzalne, to su „moje“ suze. Svatko ima svoje. „Moje“ suze i „moja“ bol tjeraju me da nastavim moliti. To su „moje“ suze koje nitko nikad prije mene nije prolio. Dà, mnogi su plakali, mnogi, ali „moje“ suze su samo moje, „moja“ bol je samo moja, „moja“ patnja je samo moja.

Prije nego samo ušao u Dvoranu susreo sam roditelje ubijenog svećenika iz biskupije Como. Ubijen je upravo u svojoj službi pomaganja drugima. Suze tih roditelja su „njihove“ suze i samo oni znaju što su propatili vidjevši sina koji je dao život služeći siromašnima. Kad nekoga želimo utješiti, ne nalazimo riječi. Zašto? Zato što ne možemo doprijeti do njegove boli, jer je „njegova“ bol samo njegova, „njegove“ suze su samo njegove. Isto vrijedi i za nas: suze, „moja“ bol je moja, suze su „moje“ i s tim suzama, s tom boli obraćam se Gospodinu.

Sve su ljudske boli za Boga svete. Ovako moli molitelj u Psalmu 56: „Ti izbroji dane mog progonstva, sabrao si suze moje u mijehu svom. Nije li sve zapisano u knjizi tvojoj?“ (r. 9). Pred Bogom nismo tuđinci ili brojke. Mi smo lica i srca, On poznaje svakog ponaosob, po imenu.

U psalmima vjernik pronalazi odgovor. Zna da, čak i ako su sva ljudska vrata zakračunata, Božja vrata su otvorena. Čak i ako je cijeli svijet donio osuđujuću presudu, u Bogu je spasenje.

„Gospodin čuje“: ponekad je u molitvi dovoljno to znati. Problemi se neće uvijek riješiti. Onaj tko

moli ne da se zavarati: zna da mnoga životna pitanja ovdje na zemlji ostaju neriješena, bez izlaza. Patnja će nas pratiti i, nakon jedne izvojevane bitke, čekaju nas druge. Međutim, ako nas netko sluša, sve postaje podnošljivije.

Najgore što se može dogoditi jest patiti u napuštenosti, zaboravljen od svijeta. Od toga nas spašava molitva. Jer može se dogoditi, i to često, da ne razumijemo Božje naume. Ali naš krik ne ostaje zapretna na ovome svijetu: uzdiže se prema Onome koji ima Očovo srce i koji i sam plače zbog svakog sina i kćeri koji pate i koji umiru. Nešto ću vam reći: meni osobno pomaže, u ružnim trenucima, razmišljati o Isusovim suzama, kad je plakao gledajući Jeruzalem, kad je plakao pred Lazarovim grobom. Bog je plakao zbog mene, Bog plače, plače zbog naših boli. Jer Bog je htio postati čovjekom – rekao je jedan duhovni pisac – da bi mogao plakati. Utješno je misliti na to da Isus plače sa mnom u boli: to nam pomaže ići naprijed. Ako ostanemo u odnosu s njim, nećemo u životu biti pošteđeni patnje, ali nam se život otvara velikom obzoru dobra i kreće svom ispunjenju. Hrabro samo, nastavite s molitvom. Isus je uvijek uz nas.